

lékařovo, poněvadž jednání obou — lékaře i obžalovaného lékárníka — bylo příčinné pro nastalý výsledek.

Čís. 1449.

Shromažďovací zákon ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák.

V tom, že účastníci řádně povolené schůze neuposlechli výzvy vládního komisaře, by opustili sál, možno spatřovati pouze přestupek §§ů 14 a 15 shrom. zák., nikoliv přečin §u 283 tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1924, Kr II 384/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 28. května 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečiny dle §§ů 279 a 283 tr. zák., zrušil napadený rozsudek, pokud jde o přečin §u 279 tr. zák. a dle §u 290 tr. ř. též, pokud jde o přečin dle §u 283 tr. zák. a uznal obžalovaného vinným přestupkem dle §§ů 14 a 19 shromažďovacího zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák., jehož se dopustil tím, že neuposlechl dne 9. února 1923 v H-ině sále ve F-ově výzvy vládního zástupce Dra Ch-a, řízené po ukončení veřejného shromáždění německonacionální strany na veškeré účastníky shromáždění toho, zejména i na obžalovaného, by sál opustili, a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, prozkoumaj následkem podané zmateční stížnosti obsah rozsudku v celém jeho obsahu, dospěl ku přesvědčení, že nalézací soud, pokud jde o přečin §u 283 tr. zák., užil nesprávně trestního zákona v neprospěch obžalovaného. Jak rozsudek na podkladu trestního oznámení a zprávy vládního zástupce okresního komisaře Dra Antonína Ch-a zjišťuje, konala se dne 9. února 1923 v H-ině sále ve F-ově veřejná schůze německonacionální strany, k níž vyslán byl okresní politickou správou jako vládní zástupce okresní komisař Dr. Antonín Ch. Po skončení schůze žádal předseda schůze přítomné účastníky, by přispěli na výlohy za pronájem sálu, osvětlení a otop, při čemž podotkl, že případný přebytek upotřeben bude pro Němce v Poruří. Vládní komisař Dr. Ch. zakázal sbírku a vyzval přítomné, by se tiše vzdálili. Výzvy té poslechnuto nebylo a zejména neposlechl výzvy i obžalovaný. V tomto jednání obžalovaného shledal nalézací soud skutkovou povahu přečinu dle §u 283 tr. zák., čímž však zákonného ustanovení toho nebylo užito správně. Přečin dle §u 283 tr. zák. vyžaduje, by šlo o »shluk lidí«, který stal se z jiné příčiny, než té, jímž se stává sročení zločinem. V tomto případě však takového shluknutí lidí nebylo. Jednalo se o schůzi řádně povolenou a nikoli o shluk teprve po skončení schůze. Účastníci schůze ještě sál neopustili. Neuposlechli-li účastníci veřejné schůze, zejména i obžalovaný, výzvy vládního komi-

saře, by sál opustili, možno v činu tom spatřovati pouze přestupek §§ 14 a 19 shrom. zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák., nikoli však přečin Šu 283 tr. zák., ježto nedostává se skutkové známky »shluku lidi«, ve smyslu Šu 283 tr. zák. nezbytné. Ježto nalézací soud, uznáv obžalovaného vinným přečinem dle Šu 283 tr. zák., zákon nesprávně vyložil, bylo dle Šu 290 tr. ř. rozsudek ve výroku o vině ve směru tom zrušiti a obžalovaného, který, jak nalézací rozsudek zjišťuje, výzvy vládního komisaře, by se ze sálu vzdálil, neuposlechl, uznati pouze za vinna přestupkem Šu 14 a 19 cit. shrom. zákona.

Čís. 1450.

K pojmu úmyslu dle Šu 1 tr. zák. se nevyžaduje, by pachatel si byl vědom, že páše něco trestného.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1924, Kr II 502/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Novém Jičíně ze dne 15. října 1923, jímž byl obžalovaný dle Šu 334 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin násilného smilstva dle Šu 127 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a odkázal věc na příští sezení porotní u soudu prvé stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Zmateční stížnosti veřejného obžalobce, dovolávající se jediné zmatku dle Šu 344 čís. 8 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Podle protokolu o hlavním přelíčení pravil předseda porotního soudu ve svém poučení: »Ke každému zločinu jest dle Šu 1 tr. zák. třeba zlého úmyslu, t. j. obžalovaný si má býti vědom, že páchá něco trestného«. Poučení to odporuje ustanovení Šu 1 a 3 tr. zák. Pojem zlého úmyslu po rozumu Šu 1 tr. zák. pouze vyžaduje, by úmysl pachatelův úplně objímal účinek, trestnímu zákonu se přičící, a byl spojen s představou veškerých skutkových okolností toho kterého trestného činu. Náзор, že vina ve smyslu práva trestního vyžaduje mimo to vědomí pachatelovo o trestnosti jeho jednání, jest pro platný trestní zákon vzhledem k ustanovení Šu 3 tr. zák. neudržitelný. Podle tohoto zákonného ustanovení neznalost trestního zákona pachatele neomlouvá a netřeba tedy důkazu, že obžalovaný znal zákon a tudíž trestnost svého jednání. Právní poučení předsedovo jest tedy pochybeným a bylo proto ve smyslu Šu 281 čís. 1 a Šu 348 tr. ř. uznati, jak shora uvedeno, aniž by bylo třeba obírat se otázkou, jaký vliv mělo nebo mohlo míti toto poučení na rozhodnutí porotců.

Čís. 1451.

Zákon o trestání válečné lichvy (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).